

עם היור

כמובן, ולגבי המצרי הרגיל ברחוב, פשוט לא קרה כלום.

מי שמע יריות?

למחרת היום, אחרי שעסקתי בכמה הכנות לנסיעתי לירדן, לקח אותי הנהג במכונית הפאר אל הארמון

קודם לכן, מוקדם באותו בוקר, ניסינו להגיע לגיזה. האיזור היה מוקף חיילים, שלא נתנו לעבור. אך בדרכנו אל החסימה עברנו בין המוני מצרים שעסקו בעיסוקיהם. על פי התנהגותם לא היתה כל אפשרות לנחש כי במרחק של כמה קילומטרים, בהמשך אותו הרחוב (שרדת הפיראמדות) מתנהלים קרבות והיה נסיון להפיכה.

הציבור המצרי לא היה מעורב, ולא היה איכפת לו. יתכן שזה הכשיל את נסיון ההפיכה, אם אכן קיוו מפקדי היחידות המורדות, או האנשים שעמדו (אם עמדו) מאחוריהם. שההמונים יקומו ויצטרפו למאבק.

חצי-הריון בעוצר

התחלת העוצר נדחתה משעה 1 לשעה 4, ובאותה שעה אכן הת' רוקנו הרחובות. כמעט.

כמעט — כי זה היה עוצר מצרי. כלומר — עוצר רגוע, לא-תוקפני. כמה אנשים התהלכו ברחובות. מדי פעם נסע גם אוטו. אולי של רופא. "זה עוצר הדומה לחצי-הריון", אמר מישהו. עוד מנעורי לא הייתי מסוגל

של מישררהחוז בכיכרהשיחרור. הפגישה עם שרהחוז, איסמת עכר- אל-מגיד. החלה בשעה היעודה, באווירה רגועה. אך השר לא הסתיר את דאגתו. הופתעתי כאשר דיבר איתי בכנות רבה על מה שהתרחש: לא מהומה מיקרית של כמה שוטרים משתוללים, אלא התפרצות מתואמת במקומות שונים כמצרים, אולי בהשפעת מרינה זרה, אולי בקשר עם יסודות פוליטיים. כמו הקנאים הרתיים או השמאל.

התכוונתי להעביר את הנושא למשבר שבין המלך חוסיין ואש"ף, כאשר נכנס לחדר מזכיר ובירדו פתק. השר קרא ופנה אליי באדיבות: "חוששני שנצטרך לקצר את שיחתנו ולדחות את ההמשך למועד נוח יותר. עלי לחוש לישיבת-חירום של הממשלה, ואתה צריך למהר הביתה, כי בעוד שעה יהיה עוצר."

הנהג קיבל את פניי בשימחה, כי גם הוא היה צריך לחוש הביתה. הוא גר ליד הפיראמדות. השתלכנו בתנועה — אך לא היתה תנועה. מצאנו את עצמנו בים רומם של מכונית. פקק באורך עשרה קילומטרים ויותר. זננו במהירות של מאה מטר לשעה. מסביבנו מיהרו הולכי-רגל לבתיהם. מתוך מאמץ נואש להגיע במועד. השעה היתה 1. והעוצר נקבע לשעה 1. לאיש מן הסובבים לא היתה תיקווה להגיע הביתה, כפקק הזה. בשעתיים הקרובות, התחלתי לצלם, אך עוברי- האורח הגיבו באירצון. המצרים התביישו כמה שקרה אצלם. זה לא נאה.

הגעתי למלון, אך לא היתה לי סבלנות לשבת בחדר ולהתכונן במי- הנילוס — מראה מרהיב כשלעצמו. עברתי את הרחוב ועליתי לדירת הידיד הגרמני בקומה 24. לדירה יש חלונות בשני הכיוונים — לעבר הפיראמדות במערב ולעבר המיבצר העתיק והגבעות שבמזרח.

הסתכלתי למטה — ולרגלי השתרע הפקק מקצה עד קצה. שום דבר לא זו. על כל גישרי הנילוס עמדו המכוניות, כאילו קפאו. וכן לאורך הכבישים שמשני עברי היאור. צילמתי אותן מגבוה, והן נראו כמרבד. מדי פעם שמעתי צרורות של יריות מיקלע וגם הרי פגזים. ישבתי במרכז הדירה והנחתי לאוזניי לגלות את

קאהיר בעוצר

ביום הראשון של העוצר צילמתי את אנדרטת טת טלעת חרב בכיכר הנושאת את שמו. במרכז איזור הקניות והמישרדים של קאהיר. מאחוריו, משמאל, בית-הקפה המפורסם גרופי. הרחובות כמעט שוממים, כמו תל-אביב ביום-כיפור, אך לא

לגמרי. בימים רגילים שולטים פה ההמולה. הצפיפות והפקקים. למטה: כיכר התחנה המרכזית של קאהיר. ולפניה פסל-הענק של הפרעה רעמסס ה-2. שהוא העתק מדויק של הפסל באבו-סימבל. מימין: עגלה רתומה לחמור נעה ברחוב צדדי. קבוצת החיילים. בפניה הרחוקה, אינה מתעניינת במפירה-העוצר.

לשבת בשקט בעוצר. כאשר היו האנגלים מטילים עוצר על תל-אביב. הייתי נתקף דחף שאינו-ניתן-לכבוש להסתובב בחוץ. מצאתי דרכים רבות לכך. פעם, כאשר הטילו הבריטים עוצר על כל האיזורים היהודיים בארץ, עברתי את כל הדרך מחברון לדירתי בתל-אביב בדרכים עקלקלות. כעזרת אוטובוסים ערביים וחצרות אחוריות. גם הפעם לא יכולתי לשבת בשקט. ירדתי מדי פעם. הסתובבתי ברחוב. עברתי לדירת הידיד וחזרה. איש לא עצר אותי. ברחוב המרכזי הזה — הקורניש העובר לכל אורך הנהר — לא היו חיילים ושוטרים. לא ראיתי אף אחד מן הטאנקים והמשוריינים שדיברו עליהם בתחנות הזרות. כאשר נתקלתי בשוטרי בודד, העיף כי מבט משועמם. ראה שאני זר והתעלם ממני. היה בזה הגיון מסויים. העוצר נועד רק לפנות את הרחובות, כדי שכווחות צבא יוכלו לנוע במהירות במיקרה הצורך, וכדי למנוע התקבצות של המונים. (המשך בעמוד 20)

